

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-157/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i Željke Zrilić Ježek, članica vijeća te sudske savjetnice Tajane Šimunović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HP – Hrvatska pošta d.d., Velika Gorica, Poštanska ulica 9, OIB: 87311810356, protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Trg žrtava fašizma 3, Zagreb, OIB: 68011638990, uz sudjelovanje zainteresirane osobe LG, [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], koju zastupa Josip Giljanović, odvjetnik u Splitu, Put Skalica 35, radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 17. rujna 2025.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/25-01/579, urbroj: 401-01/06-25-3 od 7. srpnja 2025.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe LG za naknadu troška odgovora na žalbu.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika poništeno je rješenje tužitelja HP – Hrvatska pošta d.d., broj: HP-20/1-018301/25 od 22. travnja 2025. (točka 1. izreke rješenja) odobreno je zainteresiranoj osobi LG pravo na pristup informacijama trgovačkog društva HP – Hrvatska pošta d.d. i to tabelarni prikaz u kojem su za 2024. iskazani podaci o imenima i prezimenima odvjetnika odnosno nazivi odvjetničkih društava, iznosima koji su im isplaćeni te specifikaciji na što se plaćene usluge odnose i ugovore o zastupanju i pravnom savjetovanju koje je tužitelj sklopio s različitim odvjetničkim društvima, a kako je to pobliže navedeno u izreci osporenog rješenja (točka 2. izreke rješenja) te je zainteresiranoj osobi djelomično odobreno pravo na pristup ugovorima koje je u 2024. tužitelj sklopio vezano za pružanje odvjetničkih usluga i to ugovora o zastupanju i pravnom savjetovanju s različitim odvjetnicima, a kako je to pobliže navedeno u izreci osporenog rješenja, na način da se na ugovorima prekriju podaci o osobnom identifikacijskom broju fizičkih osoba, matičnom broju fizičkih osoba te poreznom broju fizičkih osoba, u kojem dijelu se zahtjev odbija kao neosnovan (točka 3. izreke rješenja) te je naloženo tužitelju da u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja postupi sukladno točki 2. i 3. izreke osporenog rješenja.

2. Protiv rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je prvostupanjskim rješenjem odbio zahtjev zainteresirane osobe za pravo na pristup informacijama nakon što je provedenim testom razmjernosti javnog interesa utvrdio da interes javnosti ne prevladava nad interesom zaštite poslovanja, već da prevladava interes zaštite poslovne tajne tijela javne vlasti koje ima svojstvo trgovačkog društva nad interesom prava na pristup informacijama te da bi objava, odnosno davanje traženih informacija podnositeljici zahtjeva moglo nanijeti neopravdanu štetu tržišnoj poziciji trgovačkog društva to jest tužitelja. Smatra da podaci koji su predmet ovog postupka predstavljaju poslovnu tajnu sukladno odredbi članka 3. stavka 1. točke 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", broj: 30/18.) u vezi s člankom 5. i 13. Pravilnika o poslovnoj tajni tužitelja. Navedeno zbog toga što podaci o odvjetnicima/odvjetničkim društvima koji mu pružaju usluge te iznosi koje je u 2024. isplatio odvjetnicima/odvjetničkim društvima, u svojoj ukupnosti ne predstavljaju podatke općenito poznate ili lako dostupne osobama niti unutar krugova tužitelja, niti izvan tužitelja, pa je sukladno tome ispunjen uvjet definicije poslovne tajne iz članka 3. stavka 1. točke 5.a) navedenog Zakona. Ističe da u konkretnom slučaju predmetni podaci nisu podaci koji su dostupni svim zaposlenicima tužitelja, jer se odnose na detalje i realizaciju ugovora. Razlozi zašto predmetni podaci nisu dostupni svim zaposlenicima proizlaze iz odredbe članka 7. Pravilnika o poslovnoj tajni HP-a temeljem kojeg je propisano da poslovnoj tajni sa zaštićenim pristupom, pristup mogu imati isključivo korisnici koji obavljaju poslove radnog mjesta koje je uvršteno na popis ovlaštenih radnih mjesta sa pravom uvida u poslovnu tajnu ili im je dano posebno odobrenje uprave HP-a odnosno vlasnika podataka. Ističe da po svojem ustroju ne predstavlja tijelo državne vlasti niti bilo kakav oblik organizacije koji je financiran iz Državnog proračuna. Napominje da je po svojem pravnom obliku trgovačko društvo koje se primarno financira iz vlastitih obrtnih sredstava, a svoju javnu ovlast obavlja samo u jednom segmentu registrirane djelatnosti, a to je pružanje poštanskih usluga koje se financiraju iz javnih sredstava. Takav je stav zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj: Us II-41/2022 od 1. travnja 2022. Dakle, ne dobiva sredstva iz Državnog proračuna da bi na temelju njih poslovao niti je u cijelosti "financiran" iz Državnog proračuna – javnim sredstvima, već se na teret Državnog proračuna naknađuje nepravedno financijsko opterećenje koje mu stvara obvezu obavljanja univerzalne usluge propisane Zakonom o poštanskim uslugama. Sve ostale prihode stječe prodajom usluga na tržištu. Posebno napominje da zainteresirana osoba u svom zahtjevu za pristup informacijama nije dokazala ili obrazložila da bi u konkretnom slučaju bila riječ o raspolaganju javnim sredstvima, upravo suprotno, s obzirom da on djeluje na slobodnom tržištu poštanskih usluga te raspolaže sredstvima ostvarenim tržišnim natjecanjem smatra kako se nikako tražena informacija ne može smatrati raspolaganjem javnim sredstvima. Smatra da bi u konkretnom slučaju jedini ispravan i zakonit način postupanja bio odbiti predmetni zahtjev za pristup informacijama u cijelosti s obzirom da se radi o poslovnoj tajni društva, dok Povjerenik upravo suprotno tome u izreci svojeg rješenja nalaže iste učiniti dostupnim javnosti. Tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika uz naknadu troškova postupka uvećane za zateznu kamatu.

3. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da u potpunosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te u odnosu na navode tužitelja u kojima ističe svoju tržišnu poziciju i da informacije o njegovom radu i poslovanju nisu informacije od javnog interesa, ističe da je tužitelj pravna osoba u sto posto vlasništvu Republike Hrvatske. Osnovna djelatnost koju tužitelj obavlja odnosi

se na pružanje poštanske usluge kao univerzalne usluga koja se obavlja kao javna usluga sukladno zakonodavstvu Europske unije i Republike Hrvatske. Sukladno navedenom, a s obzirom da je tužitelj pravna osoba u sto posto vlasništvu Republike Hrvatske, jasno je da prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama predstavlja tijelo javne vlasti i raspolaže javnim sredstvima. Tuženik vezano za u predmetnom slučaju tražene informacije, ukazuje na praksu ovoga Suda vezano za pristup istovrsnim informacijama kao u konkretnom slučaju, a koje su u posjedu trgovačkih društava koja predstavljaju tijela javne vlasti, odnosno presudu poslovni broj: Us II-499/18 od 20. prosinca 2018. kojom je potvrđeno rješenje tuženika od 12. listopada 2018. kojim je odobreno Hrvoju Šimiću pravo na pristup informaciji o isplatama pojedinim javnim bilježnicima i odvjetnicima/odvjetničkim uredima/odvjetničkim društvima u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. od strane trgovačkog društva Croatia banka d.d. Što se tiče pozivanja tužitelja na ograničenje pristupa informacijama zbog poslovne tajne u konkretnom slučaju, ističe se da je u obrazloženju pobijanog rješenja detaljno argumentirano zbog čega tražene informacije ne mogu predstavljati poslovnu tajnu, posebice stoga što već postoje pravomoćne presude naslovljenog Suda u odnosu na tužitelju, njegov status tijela javne vlasti i obvezu postupanja sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, obvezu transparentnosti njegova rada te u odnosu na isplate koje vrši, pa nije jasno zbog čega bi isti Sud trebao odstupiti od svoje ustaljene prakse po pitanju raspolaganja sredstvima tijela javne vlasti. Ističe da je transparentnost rada tužitelja u nedvojbenom javnom interesu, s obzirom da je tužitelj trgovačko društvo u vlasništvu Republike Hrvatske, te stoga u području primjene prava na pristup informacijama ne može se uspoređivati s trgovačkim društvima u privatnom vlasništvu. Tuženik predlaže da ovaj Sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu LG iz [adresa] dostavila je Sudu odgovor na tužbu u kojem u bitnom navodi da je tužitelj trgovačko društvo u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske, slijedom čega je tijelo javne vlasti iz članka 5. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, pa smatra kako je predmetnom zahtjevu trebalo udovoljiti. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev i naknadi trošak odgovora na žalbu u iznosu od 1.250,00 eura.

5. Odgovor tuženika i zainteresirane osobe na tužbu dostavljen je suprotnim strankama u ovom upravnom sporu sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", 36/24.).

6. Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanje stranaka tijekom upravnosudskog postupka te na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 114. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika u granicama tužbenog zahtjeva iz tužbe, ovaj Sud nalazi da time što je usvojena žalba zainteresirane osobe LG iz [adresa] i poništeno rješenje tužitelja od 22. travnja 2025., kojim je odbijen zahtjev zainteresirane osobe za pravo na pristup informacijama, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pri čemu ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku dao tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

8. Naime, prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba podnijela zahtjev za pravo na pristup informacijama kojim je od tužitelja (prvostupanjskog tijela) zatražila preslik ugovora o pružanju odvjetničkih usluga

sklopljenih tijekom 2024. i podatak o imenu i prezimenu odvjetnika, odnosno nazivu odvjetničkih društava kojima su isplaćeni bilo kakvi novčani iznosi za pravne usluge, tijekom 2024. s naznakom točno naplaćenog iznosa i specifikaciju na što se plaćene usluge odnose, koji zahtjev je odbijen uz obrazloženje da davanje traženih informacija smatra poslovnom tajnom odnosno podacima zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice.

9. U ovom predmetu sporno je je li tužitelj tijelo javne vlasti kakvog ima u vidu odredba članka 5. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13., 85/15. i 69/22.) prema kojoj su tijela javne vlasti, tijela državne uprave, druga državna tijela, jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnih propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz Državnog proračuna ili iz proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

10. Osnovna djelatnost koju obavlja tužitelj odnosi se na pružanje poštanske usluge, kao univerzalne usluge koja se obavlja kao javna usluga sukladno zakonodavstvu Europske unije i Republike Hrvatske, a tužitelj je jedini davatelj univerzalne poštanske usluge u skladu s odredbama Zakona o poštanskim uslugama ("Narodne novine", 144/12., 153/13., 78/15. i 110/19.), a sukladno članku 3. tog Zakona obavljanje univerzalne usluge od interesa je za Republiku Hrvatsku.

11. S obzirom na navedeno, a kako je tužitelj pravna osoba u stopostotnom vlasništvu Republike Hrvatske, jasno je da isti prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama predstavlja tijelo javne vlasti i raspolaže javnim sredstvima.

12. Prema odredbi članka 23. stavka 6. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se ispune uvjeti propisani u članku 15. stavcima 2., 3. i 4., a u vezi s člankom 16. stavkom 1. tog Zakona.

13. Odredbom članka 15. stavkom 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalne tajna, sukladno zakonu, s tim da je u takvom slučaju sukladno odredbi članka 16. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji dužno, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti javnog interesa.

14. Ovaj Sud prihvaća obrazloženje tuženika kojim je otklonio primjenu članka 15. stavka 2. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama u konkretnom slučaju, jer okolnost da je tužitelj Pravilnikom o poslovnoj tajni predmetne informacije utvrdio tajnim, tuženik je pravilno otklonio uz obrazloženje prema kojem Zakon o pravu na pristup informacijama predstavlja propis višeg reda od općeg akta tužitelja i kao takav derogira odredbe Pravilnika. Protivno isticanju tužitelja tuženik je prilikom donošenja rješenja imao u vidu i odredbu članka 1. točke 5. Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", 30/18.) kojom je propisano da su poslovna tajna informacije koje nisu u svojoj ukupnosti bili u točnoj strukturi i sklopu svojih sastavnih dijelova općenito poznate ili lako dostupne osobama iz krugova koji se obično bave predmetnom vrstom informacija, imajući (komercijalnu) vrijednost zbog

toga što su tajne i u odnosu na njih osoba koja te informacije zakonito kontrolira poduzela je u tim okolnostima razumne korake kako bi sačuvala njihovu tajnost.

15. Budući da se tražene informacije odnose na isplaćene iznose tuženik je pravilno utvrdio da u pogledu traženih informacija nije potrebno provoditi test razmjernosti i javnog interesa pri čemu je imao na umu ustaljenu praksu ovoga Suda u vezi informacija o raspolaganju javnim sredstvima u smislu odredbe članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama.

16. Osnovano tuženik u obrazloženju osporenog rješenja navodi da je tužitelj u većinskom vlasništvu države radi čega pravilno zaključuje da isplate koje kao javno tijelo vrši predstavljaju raspolaganje javnim sredstvima u smislu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, a koja odredba propisuje da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti bez provođenja postupka iz stavka 1. ovoga članka, odnosno, provođenja testa razmjernosti javnog interesa osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak.

17. Kako se u konkretnom slučaju traže podaci o uslugama pravnog savjetovanja pravilno je tuženik nakon utvrđenja da se radi o raspolaganjima javnim sredstvima, naložio tužitelju da dostavi zainteresiranoj osobi zatražene podatke, a kako je to pobliže navedeno u izreci pobijanog rješenja. Tužitelj se neosnovano poziva na presudu ovoga Suda poslovni broj: Us II-41/2022 od 1. travnja 2022. jer je nakon donošenja presude Suda Europske unije broj: C3361/23 od 21. studenoga 2024. pozivanje na istu bespredmetno, s obzirom da je sud u navedenoj presudi odlučio da Direktivu (EU) 2019/1024 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o otvorenim podacima i ponovnoj uporabi informacija javnog sektora treba tumačiti na način da zahtjev za pristup dokumentima u posjedu tijela javnog sektora ne ulazi u njezino područje primjene.

18. Slijedom navedenog, ovaj Sud nalazi da je pobijano rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo valjane razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09.), radi čega nije našao osnove osporeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući na umu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drugačije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, pri čemu i u tužbi inzistira na tumačenju i primjeni materijalnog prava na način kako je isto primijenio u prvostupanjskom rješenju.

19. S obzirom na navedeno, trebalo je na temelju odredbe članka 116. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci ove presude.

20. S obzirom da navodi zainteresirane osobe nisu utjecali na tijek upravnog spora, ovaj Sud je odbio zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška odgovora na žalbu, na temelju članka 147. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 17. rujna 2025.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.